

[Udenrigsministeren.]

finde understreget dens karakter af en forsvarspagt for fredens opretholdelse, for sikkerheden i verden, til styrkelse af De Forenede Nationer. Det er det, Danmark har tiltrådt. Det er det, Danmark er forpligtet på, og ikke på noget som helst andet. Men det skal jo fremstilles anderledes. Det skal siges her i den danske rigsdag, det skal meddeles til Rusland, det skal stå i „Land og Folk“ og måske senere i „Pravda“, at et medlem i den danske rigsdag har betegnet pagten som en angrebspagt rettet imod Sovjetunionen. Det ærede medlem tjener ikke sit lands interesse, tjener ikke sit folks interesse, men han undergraver den, og han gør det på et urigtigt, et uforvarsomt, et usandt grundlag.

Således er hele det ærede medlems agitation, hele den form, i hvilken han taler. Når det ærede medlem ustandseligt til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft sagde: det ærede medlem ved jo, at det ikke er sandt, hvad han har sagt, så gør det ikke noget indtryk i dette ting, fordi vi ved, at ordene har en helt anden betydning, når det ærede medlem bruger dem. Det har det ærede medlem efterhånden lært os; de ord, det ærede medlem bruger, bruger han på en anden måde, med modsat betydning af den, vi andre lægger i dem, og derfor gør de efterhånden intet indtryk. Men det er i og for sig smerteligt for os at se en oprindelig begavelse på denne måde opløses og træde i fremmede interessers tjeneste.

I småt som i stort, det ærede medlem holder sig ikke engang tilbage fra den lille fordrejning. Det ærede medlem udtalte, at jeg havde sagt, at amerikanske militærpersoner var fjernet fra Korea, og med megen patos vendt imod mig sagde han så: dette er jo i strid med sandheden. Ja, hvis jeg havde sagt, at amerikanske militærpersoner var fjernet fra Korea, ville det være i strid med sandheden, fordi der var endnu tilbage amerikanske officerer som instruktører i den sydkoreanske hær. Men det har jeg aldrig nogensinde bestridt. Det, jeg sagde, og som det ærede medlem ikke var i stand til at rokke ved — men han måtte foretage denne lille drejning, og så skulle det se ud, som om det var et svar på det, jeg havde sagt —, det, jeg sagde, var, at de amerikanske tropper var trukket bort fra Korea, da krigsudbrudet kom den 25. juni 1950. Og dette er rigtigt. Det fremgår klart og tydeligt af Koreakommissionens rapport af 1949, i hvilken det fastslås, at De Forenede Staters troppers tilbagetrækning fra Korea var tilendebragt den 29. juli

1949, altså et år før konflikten udbrød. At der blev amerikanske instruktører tilbage for at hjælpe det sydkoreanske folk med uddannelsen i våben og med at forberede sig til forsvar for dets egen sikkerhed, har jo intet som helst med denne sag at gøre. Og når det ærede medlem nu med patos nævner, at det skulle være 500, der var blevet tilbage, er det dog ikke et tal, der på nogen måde kan vise, at her er den amerikanske imperialisme i færd med at underlægge sig Sydkorea og forberede krig mod Nordkorea. Tilhørere, der sidder her, og folk, der læser „Land og Folk“, måtte jo få det indtryk, at det har været muligt for det ærede medlem helt at tilbagevise, hvad Danmarks udenrigsminister har sagt om dette spørgsmål. Men det er altså ikke rigtigt. Jeg ville aldrig have bestridt det andet forhold. Det, det ærede medlem lagde op til, var, at amerikanske tropper skulle have bevaret deres greb om Sydkorea, medens forholdet er det, at Amerika havde trukket sig tilbage fra Sydkorea for at overlade folket selv at ordne sine affærer.

Det ærede medlem nævnte, at den australske udenrigsminister havde forbudt udførsel af uld til Kina. Ja, det har den australske udenrigsminister jo ret til, det er ikke noget, som i og for sig har noget at gøre med vor stilling til embargoen, hvert land bestemmer selv, hvad det vil lægge i dette ord, hvor vidt det vil gå, og jeg ved ikke, hvad grunden har været til, at den australske udenrigsminister har handlet, som han har.

Så vendte det ærede medlem tilbage til et af sine hovedspørgsmål, og jeg vil i mit svar nøjes med at holde mig til det, fordi det i virkeligheden er ganske typisk og fuldstændig afslørende for det ærede medlem og dermed kaster lys også over en lang række andre spørgsmål, som det ærede medlem har behandlet på samme måde. Det ærede medlem forsøgte igen at modsige den opfattelse, som jeg og andre her i salen har gjort gældende, nemlig at det var Nordkorea, som begyndte krigen. Det ærede medlem fortsatte med at benægte De Forenede Nationers klare erkendelse, som har fundet udtryk i kommissionens rapport, hvori det hedder:

„De nordkoreanske myndigheder påbegyndte den 25. juni 1950 uprovokeret og uden varsel en angrebskrig“.

Det ærede medlem fortsætter sine påstande og hævder, at det var amerikanerne og sydkoreanerne, der forberedte og påbegyndte krigen. Dette er ganske urigtigt, og det er allerede fremgået af de rapporter,